

Неко из ДС-а мораће на крају да упита Бориса Тадића – „Шефе, што закласмо вола за кило меса?“.

Мислим да дуго у српској политици није направљена гора трговина од ове јучерашње. [Никада ЕУ није стајала тако лоше у српском бирачком телу](#), и никада се за толико мало – као што је пуко име „кандидата“ – није дало толико много.

А изгледа да се, у крајњем, дала српска сагласност „Косову“ да се може учлањивати у међународне организације. „Заменик министра спољних послова Косова Петрит Селими [изјавио је](#) да ће договор Београда и Приштине довести до чланства Косова у 36 регионалних иницијатива и да тај договор значи и да ће Приштина ускоро моћи да отвори канцеларију у Београду. Заменик шефа косовске дипломатије рекао је да ће Косово бити пуноправни члан, а не посматрач или придружени члан, и додао да ће договорена формула за регионално представљање Приштине бити искоришћена и за учлањење у друге међународне организације“.

И тако, са отварањем канцеларије Приштине у Београду биће до краја реализован „модел две Немачке“, који је Тадић помињао као једно од својих [креативних решења](#) косовског питања. Но, ако то стварно буде последица признања

Косов

*а**

, наш креативни председник ће морати признати да не разуме политику. Јер, политика је сва у симболима, а када сутра (тачније после избора)

*Косово**

отвори своју канцеларију у Београду, та симболика ће нас ударити посред лица. Већ сама та помисао је понижавајућа, а стварна сцена отварања к

осов

ско

*г**

представништва и подизања

к

осов

*ске**

заставе натераће крв у главу сваком нормалном Србину. То неће бити ништа друго до највећи тријумф Друге Србије, након кога остаје, ваљда, само још да своју канцеларију у

Нисмо признали Косово, већ Косово*

Пише: Слободан Антонић
субота, 25 фебруар 2012 12:23

Београду отвори и
Војводина

*

. С њом ће „модел две Немачке“ бити збиља
креативно
усавршен у „модел три Србије“. Браво!

Да ли је то вредело, чак и са становишта ускостраначких, изборних интереса? Не знам шта ће да кажу истраживања јавног мњења. Но, чисто сумњам да ће после овога рејтинг ДС-а шикнути у небо. Штавише, подршка уласку у ЕУ међу бирачима постала је толико мршава и бледа да је тешко замислити још једно успешно маркетиншко играње на карту ЕУ. Та прича је потрошена, и ако је све ово урађено само због изборног маркетинга, онда је то све доста лоша рачуница.

Штавише, када се Тадић, два дана пред Споразум, вајкао како „није оптимиста“ и [најављивао драматично обраћање нацији](#), изгледало је да је шеф ДС-а добио одличну тему за изборну кампању 2012. – заокрет у државној политици, обнову патриотизма и нови почетак. То је Милошевић умео, с времена на време, да уради – и да победи. Али, Тадић се изгледа само мало јуначио. А онда је, као пред [капитулантски 9. септембар](#), долетео Вестервеле и [убедио нас](#) да „издржимо те последње метре“. Већ сама фуснота са Резолуцијом 1244 била је превише за оно што се заузврат добијало. Додатак са пресудом МСП учинио је пак да Србија до краја може да се осећа јадно и понижено.

Но, и на то се можда могло пристати да се заузврат стварно добило нешто озбиљно, нешто колико-толико опипљиво. Али, чак ни датум почетка преговора, чак ни гаранције за север Косова, нису добијени. Добра државна политика не би пристала да 2012. године – дакле, усред земљотреса бриселеске вавилонске куле – призна *Косово**, па чак ни за пуноправно чланство у ЕУ. А Тадић је то урадио зарад пуке кандидатуре, тачније, само да би се у предизборној кампањи могао похвалити да је његова политика „и ЕУ и Косово“ била исправна?!

Неко ће из ДС-а збиља на крају морати да запита Бориса Тадића – „Шефе, па што, бре, закласмо оног вола, за кило меса?“.